Prolog

Nemohla vymazat myšlenku, že ji někdo sleduje. Helen vycházela ze zapomenuté budovy starého kina v postranní pražské uličce. Míjela oprýskanou fasádu a snažila se nepanikařit. Ulice se zdála prázdná. Byl pozdní večer a lednovou tmu protínalo chabé pouliční osvětlení. Mrazivý vzduch se mísil s vůní přepáleného oleje.

Vydala se směrem k nedaleké tramvajové zastávce. Z konečků prstů jí vycházely stříbřité pramínky magického světla a jemně obtáčely studené dlaně. Stáhla rukávy dlouhého šedého kabátu, aby tuhle svou schopnost skryla před světem.

Teprve loni odmaturovala. Dokonce bez podvádění kouzly, což se o každém mladém čaroději skrývajícím se mezi zaslepenými říct nedá. Magie se jí projevila před pár týdny při hádce s mámou – ve vzteku shodila kouzlem celou polici s knihami.

Zabočila a vnímala nepříjemný pocit v zádech. Nechtěla se ohlížet, zrychlila krok. Z úst jí vycházela pára při mělkém výdechu. V dlani začala nenápadně formovat silovou kouli tak, aby to nikdo z případných kolemjdoucích neviděl.

Procházela kolem podloubí počmáraného graffiti. Byla tu písmena označující dávno zapomenuté lásky, obyčejná sprostá slova i obrázky, co nedávaly smysl ani jejich tvůrcům.

„Nemáte na chleba?“ ozvalo se zamumlání ze tmy. Bezdomovec se natáhl rukou až k jejímu lýtku. Vyděšeně popoběhla.

Po pár metrech se ohlédla. Nikde nikdo. Udělala krok vpřed a vrazila celou vahou do vysoké mužské postavy. Než se stačila

nadechnout a omluvit za nepozornost, dotyčný v černé mikině s kapucí jí bolestivě sevřel ramena. Z jeho prstů vyšel černý dým, jenž obkroužil tělo drobné blondýnky. Vyděšeně zírala do temných prázdných očí postrádajících lidskost.

„Helen," zašeptal chraplavý hlas. „Teď si tak říkáš, že? Ale pro mě zůstaneš v mých vzpomínkách Anna."

„Dominiku," špitla a lapala po dechu. Kouř se obtočil kolem jejího krku a začal ji rdousit. Pramínky magie mladé ženy zhasínaly jako oheň, kterému chybí vzduch.

Muž zaklonil hlavu a zhluboka vdechoval její sílu vyprchávající z pootevřených úst.

„Jen se uvolni, Anno," zašeptal jí přímo do ucha, „do té bolesti."

Rituálně vdechl šeříkovou vůni vlnitých vlasů a pak povolil stisk. Tělo mladé ženy padlo bezvládně k zemi. Oči zůstaly otevřené, zírající do prázdna.

Nevítaní hosté

„Mohli jsme normálně zazvonit, Petře.“ Zpražila ho Nina odsuzujícím pohledem a sledovala, jak schází dřevěné schody do obývacího pokoje moderního srubu. Seděla v hnědém koženém křesle a její hlas zněl podrážděně, ačkoli téměř šeptala, aby nevzbudila pětiletého Honzíka spícího na svém klíně. Vypadal jako andílek – kudrnaté husté blond vlasy a mírný uvolněný úsměv. Klidně oddechoval.

Petr přistoupil ke křeslu a něžným pohybem odhrnul mladé ženě kudrnatý pramen popelavých vlasů z tváře za ucho: „Nech toho, Nino,“ zamumlal s úšklebkem.

„Petře,“ oslovila ho znovu s vážným výrazem ve tváři.

„To by nemělo takový efekt.“ Cukal mu koutek a Nina protočila modrošedýma očima.

Naklonil se přímo k ní, až ucítila jeho teplý dech na krku, přesně v místě, kde jí tepala krev. Nastalo mezi nimi ticho plné očekávání.

„Slečno Havelková,“ oslovil ji o tón nižším hlasem, letmo se rty dotkl kůže a vzápětí jí zašeptal přímo do ucha, „neprotáčejte na mě očima.“ Nadechl se květinové vůně a odtáhl se. V oříškových očích se mu zablesklo zlatavé světlo magie.

„Nebuď mi Honzíka, Petře,“ hlesla Nina předstírající nadhled. Tváře jí zrůžověly horkostí, dech se zadrhával. „Byla to dlouhá cesta,“ dodala ve snaze se vzpamatovat a něžně pohladila mladšího

bratra po vlasech. Snad aby mohla sklopit oči a nedat Petrovi záminku k pomyšlení, že nad ní má navrch.

„Nikdo vás nezval.“ Adam scházel schody z ložnice. Jindy příjemně působící muž vypadal nebezpečně podrážděně a rázně. Dopínal knoflíky světle modré košile zastrčené do černých kalhot s hnědým páskem s kovovou sponou.

V závěsu za ním sbíhala schody Zoe ve viditelném stupni těhotenství oblečená do těhotenských legín a šedého svetru, který na sebe v rychlosti navlékla. „Adame, je to čaroděj. Uklidni se,“ sykla na něj ještě rozcuchaná ze spánku a snažila se ho dostihnout dřív, než udělá něco ukvapeného.

Petr pobaveně pozoroval, jak se k němu pán domu přibližuje. Adam se zastavil dva metry od Petra, založil ruce a nedůvěřivě si ho prohlížel: „Předpokládám, že když vás praštím, sejmete mě kouzlem.“

Petr pokrčil rameny s polovičním úsměvem. „Sejmul bych vás dřív, než byste mě stihnul praštit.“

„Adame!“ vyštěkla Zoe.

„Petře,“ káravě sykla Nina.

Zoe se podívala na neznámou v křesle.

Nina dlaněmi zakrývala uši spícímu Honzíkovi, aby ho nastalý rozruch nevzbudil.

„Jsem Zoe.“ Vlídně se usmála.

„Nina. Těší mě. S Petrem se už asi znáte. On má svůj smysl pro humor. Zvyknete si.“ Pokrčila Nina rameny.

Zoe mávla rukou. „A vlastně, konečně máme zajímavou společnost.“

Adam stál pořád proti Petrovi. Zoe ho vyrušila už klidnějším tónem: „Adame."

„Ano, Zoe?" zeptal se a stále zíral na Petra. Přitom si upravil límeček košile.

„Kávu, nebo čaj?"

Namísto Adama jí odpověděl Petr: „Kávu, prosím. Dvě lžičky cukru, mléko. Děkuju." Bez zájmu vůči Adamovi se usadil v dalším volném křesle.

Zoe to nekomentovala, jen letmo přikývla a znovu se podívala na Adama: „Adame?"

„Kávu. Černou," odpověděl, stále ještě podrážděně, a vyhrnul si rukávy košile.

„Nino, co si dáš ty? A můžeme si, doufám, tykat?" zeptala se Zoe přátelsky.

„Ano, budu ráda. Klidně čaj, může být ovocný. Děkuju," odpověděla Nina trochu zdrženlivě, ale klidně.

Zoe přikývla a pouhým gestem ruky zapnula na sporáku konvici – kouzlem. Hrnky se samy vyskládaly ze skříňky na tmavou kuchyňskou linku. Lžičky nabíraly z dóz kávu a cukr, jako by s nimi manipulovaly neviditelné ruce. Místností se rozlehla zemitá vůně kávy doprovázená ovocnou vůní čaje.

Mezitímco kuchyň žila vlastním životem, přistoupila Zoe k Adamovi a položila mu konejšivě ruku na rameno. „Adame, stačí. Posaď se."

Ten něžný tlak a klid způsobil, že Adamovi klesla ramena níž. Neochotně ji poslechl. Posadil se na hnědý kožený gauč a Zoe vedle něj. Tác s hrnky se pomalu nesl vzduchem a opatrně přistál na konferenčním stolku před nimi s lehkým zacinkáním.

Zoe hravým gestem nechala na stůl k tomu všemu kouzlem postavit červenou dózu. Víko se samo otevřelo a nezvaným hostům se tak nabídly perníčky. Místnost provoněla pohostinnost.

„Asi bych se měla zeptat. Proč tu, Petře, jste?“ začala Zoe opatrně.

„Přesně. Proč tu ještě jste?“ připojil se Adam útočně.

Petr si dal nohu přes nohu a paži přehodil přes opěradlo křesla: „Poslala mě má matka, jak jsem řekl.“

„Nikdy mi o vás nevyprávěla.“ Zkoumavě si ho prohlížela Zoe s mírným úsměvem. Vzduch zhoustl napětím.

„Má svá temná tajemství.“ Díval se Zoe přímo do chladných modrých očí. Vnímal její zvídavost, otázky. Přímo to z ní četl, myšlenky. Jeho dar spočíval ve schopnosti nahlížet druhým do hlavy.

„Opravdu?“ Zvedla tázavě obočí.

„Nevěříte mi, drahá Zoe, že jsem doopravdy její syn?“

„Máte s ní společnou snad jen tu vážku,“ poznamenala Zoe kousavě.

„Vy jste taky nečaroděj?“ Podívala se Nina tázavě na Adama. To už se Honzík v její náruči začal probouzet.

„Nino, kde to jsme? Je to tady pěkný. Jé, co to voní?“ Narovnal se a zamířil hned k dóze s perníčky. „Mňam!“ vykřikl s nadšením a vzal si rovnou dva. Jak se do jednoho zakousl, drobky mu padaly na stůl a do měkkých vláken krémově bílého koberce. Najednou se zarazil, rozhlédl se po místnosti a všiml si Adama a Zoe na gauči hned vedle sebe. Rozběhl se zpět k Nině a padl jí do náruče.

V tu chvíli – zmizel.

„Myslím, že bychom se zvládli seznámit, aniž byste ho skryl kouzlem neviditelnosti," řekla Zoe směrem k Petrovi.

„Skryl se sám," uvedl Petr na pravou míru.

Zoe se tázavě podívala na Ninu. Ta, stále objímající neviditelného Honzíka, jen mlčky přikývla.

Honzík se zase objevil.

Podíval se na Zoe plachýma modrýma očima: „Kdo jsi?"

Zoe vlídně odpověděla: „Jsem Zoe, a ty budeš Honzík, viď?"

Chlapec nevinně přikývl a zaměřil se na Adama: „A ty?"

„Adam." Usmál se na něj.

Chlapec se zakousl znovu do perníčku. „Dobře jsi to upekla, teto," pochválil.

„On má projevenou magii?" zeptala se Zoe překvapeně.

„Bohužel," povzdechla si Nina.

„Je to náročné usměrňovat jeho sílu," těžce vydechl Petr.

Adam svraštil zamyšleně čelo: „Ale já myslel, že děti nemůžou…" Odmlčel se.

„Čarovat?" doplnil ho Petr.

Adam přikývl.

„Honzík si prošel ošklivou zkušeností. Ubránil Ninu před smrtí, dá se říct. Bylo to pro něj tak silné, že magie šla prostě ven dřív, než měla," upřesnil Petr.

„A jak jste se vy dva poznali?" zeptal se Adam zvědavě a Nina semkla při té otázce rty do úzké linky.

„Na vysoké škole." Pousmál se Petr.

***

Petr

Dal bych si kafe, ale nemám drobáky. Stačí si jen přát a vím, že je najdu v kapse saka. Není to tak úplně náhoda. Usměju se, když je vytáhnu. Stojím ve frontě u automatu v univerzitní budově, netrpělivě podupávám nohou. Jsem jejich učitel, sakra, copak nevidí, že mám sako? Tak by mě mohli pustit před sebe, ne?

Uklidni se. Vnímám vážku, která kolem mě létá. Nikdo jiný ji nevidí. Je to můj takzvaný duchovní průvodce. Nevím dodnes, proč zrovna vážka, proč to není něco majestátního, ale budiž. Většinou ji stačí chvíli ignorovat a stáhne se zpět do hlubin mé mysli.

Chvilku počkám, nebudu zapínat požární poplach jako minule pouhou myšlenkou. Tak čím se zabavím, než ti tři přede mnou koupí svoje kafe? Ta drobná brunetka, co hledá v peněžence mince, to celé pěkně natahuje. A tamhle je pootevřené okno. Ona má lehké šaty a zrovna se sklání ke svému batohu. Asi hledá peníze i v jiných kapsách a nechce se vzdát místa ve frontě. Myšlenkou otvírám okno o trochu víc a už zvu dovnitř vítr. Přesně tam. Sukně se jí nadzvedne a na moment jsou vidět obyčejné bílé kalhotky. *Hmm, čekal bych něco odvážnějšího.* Napřímí se, zrudne studem, nahodí batoh na záda a fronta se konečně posune. Když se za ní otočím, všimnu si, jak si narovnává sukni, nervózně si dává pramínky vlasů za uši a mizí na schodišti. To se mi zase povedlo, dvě mouchy jednou ranou. Posunul jsem frontu a ještě jsem se u toho podíval na pěkné pozadí.

Usmívám se sotva znatelně a uvědomuju si útočný pohled svého průvodce. Rytmický pohyb mé nohy ustal, právě se dobře

bavím. Vážka se vznáší u automatu na místě a já svým vnitřním hlasem s předstihem zarazím její monolog: „Máš mě podporovat, ne peskovat, tak buď raději ticho.“ A ona se opravdu stáhne a mlčí.

Konečně kupuju kávu v automatu a už si musím opravdu pospíšit. Ovšem na co běžet, pokud můžu posunout čas tak, aby to vyhovovalo mně? Ale ne, Petře, nedělej to, zas budeš mít problémy s OV. Hloupou Organizací Vidících, co utlačuje nás, čaroděje. Pak zase přicupitá snaživá slečna Richtrová. Klára. Můj dohled OV a bude mě prudit s výčtem mých prohřešků jako minule. Při té myšlence protáčím oči v sloup. Zas mi vynadá tím svým pištivým hlasem, že ji nemám v myšlenkách svlékat. A jak si jako mám pomoct?

Rychlým krokem přecházím z budovy P do galerie. Sám nechápu, že mám zapotřebí brát si ten úvazek učitele dějin umění. Zase prváci. Budou vyděšeně zírat, otravně si šuškat. Ve chvíli, kdy se jich na něco zeptám, neodpoví nebo zablekotají něco nejistého a nesmyslného. Hlavně jim nenahlížet do myšlenek, to bych z toho zešílel. Někdy je to ale obohacující a zábavné.

Blížím se ke galerii.

Než projdu dveřmi a narazím na studenty, zastavím se, rukama pročísnu vlasy. Snad nepoznají, jak moc jsem spěchal, aby mi nezdrhli po akademické čtvrthodince. No jo no, kdyby plat v památkovém ústavu nebyl tak nicotný, nemusel bych se zatěžovat těmihle individui.

„Dobrý den, kolegové.“ Nasazuju úsměv, koutky mi cukají, jak se vnitřně bráním. To jsou zoufalci. Už po těch pár letech mám trochu odhad. Holka, co vypadne do dvou měsíců, protože

se zhroutí. Kluk, co přišel asi z domácí výuky, protože takhle divnýho by ho na střední sežrali zaživa. Rozhlížím se po skupince a rovnou si je hodlám otestovat: „Tak mi řekněte, proč jste se rozhodli studovat kulturněhistorická a muzeologická studia?“

Jak jsem čekal, samé nudné odpovědi. Chtějí pracovat v knihovně – jako by nemohli jen s maturitou, nebo chtějí do muzea – a víte, co tam dostanete za almužnu? Blbečkovsky pokyvuju hlavou. Skvělé životní cíle, opravdu… Nudím se. A kde je vážka, můj průvodce? Občas má aspoň vtipné poznámky a teď nic. Aha, tamhle se vznáší – u ní.

Ta holka v černých džínách, co jí obtahují širší stehna, a v šedém svetru, který je ale střižený tak, že vnímám její postavu jako přitažlivou, má husté, kudrnaté světle hnědé vlasy, které jí rozpuštěné sahají lehce pod ramena a neposedně padají do obličeje. Dává si je za ucho a ve chvilce ticha automaticky odtrhne pohled od zápisníku na klíně, do kterého si něco dlouze čmárá tužkou. A když se její modrošedé oči střetnou s mýma, mám pocit, že se to netýká tématu.

„A vy, slečno? Jak se jmenujete?“

Tváře jí červenají a mně příjemně zabrní v rozkroku. Jo, ty kudrnatý vlasy bych chtěl stáhnout dozadu a držet ji za ně… *Doprdele, Petře, vzpamatuj se, jsi její učitel.*

Vážka zmizela v mém nitru. Při takových myšlenkách ji dokážu vytěsnit. Nechci, aby toho byla svědkem takhle přímo.

„Já? Nina Havelková,“ odpovídá s nesmělým výrazem a téměř neznatelné pihy na nose a ve tvářích ji dělají snad ještě zajímavější.

„A proč studujete tenhle obor?“ Zvednu se zájmem obočí. Teď už ji sledují i spolužáci. Dosud se schovávala v rohu místnosti.

„Ehm…“ Dlouze přemýšlí, než z ní vypadne: „Chci být knihovnice.“

To určitě, tak to ti nevěřím ani náhodou. Snažím se jí v myšlenkách dostat do hlavy, jenže z nějakého důvodu to nejde. Přistupuju k ní a ona přede mnou instinktivně zaklapne sešit. *Bingo.*

„A co si to píšete na mé hodině, slečno? Nebo spíš kreslíte?“ Natahuju ruku pro zápisník, a ačkoli ho tiskne k sobě, nakonec moje přirozená autorita učitele zabírá a ona mi zápisník vydává.

Rozhlédnu se po místnosti a tak trochu si říkám, že nemůžu tolik minut věnovat slečně Havelkové.

„A vy? Proč studujete tenhle obor?“

„Nemám rád matiku.“ Pokrčí rameny nakrátko střižený pohledný kluk, co zjevně šel na vysokou jen kvůli holkám, jako je slečna Havelková, a dobré dostupnosti trávy.

Zatímco se ho ptám na jméno, které mě nezajímá, ani jeho odpověď nevnímám, otevírám sešit slečny Havelkové. *Ale, ale, co to tady máme?* Musím se snažit, abych zahnal úsměv.

Tužkou kreslené figury, akty. Polonahé ženy. Na dvoustránce je jich hned několik v různých polohách a vypadají vášnivě, oddaně, odevzdaně. Chvilku zírám na ta drobná umělecká díla, než si všimnu krátkých veršů: *Odevzdám se ti raněná, nastane moje proměna.* Podívám se na ni. I ona na mě krátce pohlédne, tváře jí zrudnou ještě víc a pohled hned obrací do země. *Tak slečna je umělkyně.* A tady máme další verš: V*e vášni zmítá mnou síla, v ní cítím se jiná.* Chtěl bych vidět její vášeň. Krátce si ji představuji v těch polohách na stránkách skicáku. *Sakra, kresby se začínají hýbat.* Musím se krotit, jinak na mě poznají, že nejsem tak úplně normální.

Zavírám zápisník a snažím se zahnat vzrušení, které se prohnalo mým tělem. Podávám jí ho zpět a pokouším se zachovat přísný tón: „Tohle si vysvětlíme po hodině, Nino." Schválně ji oslovím křestním jménem, ať má nad čím přemýšlet. *Jak bych si ji ohnul přes koleno a naplácal jí na ten její výstavní zadek.* Jen ta myšlenka ve mně vzbuzuje chtíč. Svoje ruce schovávám do kapes u kalhot, protože si uvědomuju, že z konečků prstů mi vyvěrají pramínky stříbřitého světla a neznatelně je obtáčejí. Magie. Tak možná tenhle akademický rok nebude taková nuda. Spolužáci po Nině vrhají tázavé pohledy, očima těkají mezi mnou a ní, jako by se snažili přečíst, co se to právě stalo.

Po hodině se všichni rozcházejí, jen ona stojí zkroušeně v rohu místnosti se sklopenou hlavou a sešitem schovaným v batohu, asi abych se ho nezmocnil podruhé. Je poslušná. Nepokusila se odejít s ostatními. Přemýšlím, jestli za to může strach, nebo odvaha. Pomalu se snažím dostat se do jejích myšlenek mezi pozorováním odcházejících studentů.

Čekám uprostřed místnosti, až se zavřou dveře za posledním z nich. Přeměřím si ji přísným pohledem. „Slečno, vy jste si asi spletla obor," řeknu kousavě.

„Promiňte, pane doktore," hlesne tiše. „Už se to nebude opakovat," dodá a očima zkoumá podlahu galerie.

Přistoupím až k ní. Voní jako rozkvetlá louka. „Vy tady nemáte co dělat, slečno," řeknu pomalu a ona se mi podívá zvlhlýma očima do mých. *Chce se jí brečet? Ale no tak.*

„Vy máte být na uměleckém oboru." Usměju se a ještě jednou vdechnu květinovou vůni. Udělám pár kroků zpět, ruce spojím za zády a nenuceně se procházím po místnosti: „Vy máte talent."

Ona se usmívá. *Samozřejmě, tohle ode mě nečekala.* Zastavím se pár metrů od ní, v prázdné galerijní místnosti s bílými stěnami. Naše pohledy se zase střetávají, tentokrát z ní vnímám klid namísto studu. Nedokážu ale vnímat její myšlenky tak, jak jsem zvyklý. Něco s ní je jiné.

„Píšete básně?" ptám se.

„Ano," odpovídá plaše.

„Rád bych si je přečetl," přiznávám vlídně.

Zaskočil jsem ji. Stojí, dívá se na mě, nakročená k východu. Už jsem ji trápil dost. Opravdu mě zajímají její básně? Nebo je to jen prostředek dostat do tohohle semestru něco zajímavého – ji?

„Já nevím, jestli to je dobrý nápad," zdráhá se a nervózně si prsty hraje s popruhem batohu.

„Nezpochybňujte mé nápady, slečno Havelková." Povytáhnu obočí. *Mně se neodmlouvá.* „Opravdu. Rád bych si je přečetl," ujistím ji měkce.

„Děkuju." Uculí se. „Přinesu vám je."

Protože si všímám, že myšlenkami je na odchodu a že přeskočila jistá jiskra vznikající důvěry mezi ní a mnou, je na čase ji pustit: „Můžete jít, Nino."

„Na shledanou." Dá si pramínek neposedných kudrn za ucho a já si vyčítám, že jsem si ji přes to koleno neohnul. Není všem dnům konec.

„Na shledanou," odpovídám a dívám se, jak odchází. Zůstávám sám.